

Vypraveno

dne 22. 10. 2014

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0361r

MVCRP0115DKN

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 22. 10. 2014
podpis:

V Praze dne 10. 10. 2014
Č.j.: MV-116187-4/VS-2014

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podal I – Ruská federace, státní občan Ruské federace, trvale bytem (dále jen „žadatel“), právně zastoupen prof. J. (dále jen „advokátem“), se sídlem (dále jen „právní zástupce“), rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“) ze dne 21. 7. 2014, č.j.: VS-938/835.3/2-2011, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“), a rozhodl **t a k t o**:

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á**.

Odůvodnění:

I.

Prostřednictvím Úřadu městské části Praha 7 požádal žadatel o udělení státního občanství České republiky. Žádost byla Ministerstvu vnitra doručena dne 28. 1. 2014. Trvalý pobyt na území České republiky byl žadateli povolen ode dne 27. 3. 2006. Žadatel má dvě dospělé děti, které se narodily za trvání prvního manželství, které bylo pravomocně rozvedeno dne 16. 10. 2009. Dcera žadatele je státní občankou Ruské federace, jeho syn je od 7. 5. 2014 státním občanem České republiky. Své druhé manželství uzavřel žadatel dne 21. 7. 2011 se státní občankou České republiky.

Žadatel přijel do České republiky v roce 1999 jako invalidní důchodce za účelem léčení. Od 22. 6. 1999 mu byl zde povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání. Od doby přestěhování se do České republiky do současnosti je žadatel jednatelem a společníkem v řadě obchodních společností zabývajících se maloobchodem, velkoobchodem a zprostředkovatelskou činností. Jednou z činností žadatele v České republice je rovněž zastupování automobilového závodu v České republice v souvislosti s dovozem automobilů značky UAZ.

II.

V průběhu správního řízení o žádosti bylo zjištěno, že žadatel splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a), c), d) a e) zákona o státním občanství.

Přestože žadatel splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky stanovené v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství (splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. b) tohoto zákona, tj. doložení dokladu o pozbytí dosavadního státního občanství, se s nabytím účinnosti zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), ke dni 1. 1. 2014 již nevyžaduje), Ministerstvo vnitra nevyhovělo žádosti žadatele a svým rozhodnutím ze dne 21. 7. 2014 ji zamítlo.

III.

Zamítavé rozhodnutí Ministerstva vnitra bylo žadateli doručeno dne 25. 7. 2014, žadatel proti němu podal prostřednictvím právního zástupce včasný rozklad v souladu s ustanovením § 83 odst. 1 správního řádu.

Žadatel v něm uvádí, že jeho žádost byla zamítnuta z důvodu nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství. Dnem 1.1.2014 ovšem nabyl účinnosti zákon č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), podle kterého řízení, která nebyla pravomocně ukončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, měla být dokončena podle dosavadních platných norem, přičemž podstatné je, že pozbytí dosavadního státního občanství nebylo pro udělení státního občanství České republiky vyžadováno. Z toho žadatel odvozuje, že v jeho případě mělo vyřizování žádosti odpovídat původní platné právní úpravě a mělo mu být vyhověno.

Žadatel dále namítá, že v napadeném rozhodnutí byla použita nedoložená účelová formulace o jím neoprávněně používaném titulu JUDr., přestože absolvoval vysokoškolské právnické vzdělání v Ruské federaci, které mu bylo v českých podmínkách řádně nostrifikováno. Dále uvádí, že v napadeném rozhodnutí dokládáné reference těch, kteří jeho žádost kladně podpořili, však postrádají konkrétní reference o jeho angažovanosti v zájmech České republiky.

Žadatel namítá, že závěry napadeného rozhodnutí překračují diskreční pravomoc správního orgánu a jsou v rozporu se základními zásadami činnosti správního orgánu podle správního řádu.

Žadatel navrhuje, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena prvoinstančnímu správnímu orgánu k novému projednání.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra. V souvislosti s podaným rozkladem byly znovu posouzeny všechny skutečnosti, argumenty a důkazy důležité pro rozhodnutí.

Žadatel splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a), c), d) a e) zákona o státním občanství, neboť má na území České republiky ke dni podání žádosti povolen trvalý pobyt po dobu nejméně pěti let a po tuto dobu se zde převážně zdržuje, nebyl v posledních pěti letech pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin, před Úřadem městské části Praha 7 prokázal znalost českého jazyka a v rámci správního řízení o žádosti nebylo prokázáno, že by porušil povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky a povinnosti vyplývající ze zvláštních právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky.

Přestože žadatel splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky stanovené v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství, Ministerstvo vnitra nevyhovělo jeho žádosti s odůvodněním, že rozhodování o přijetí do státního svazku České republiky je podle české právní úpravy ve sféře správního uvážení správního orgánu, jemuž je tato pravomoc svěřena, neboť na udělení státního občanství České republiky není právní nárok, jak připomíná Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 1. 2014, č.j.: 4 As 142/2013. Při svém rozhodování se Ministerstvo vnitra pohybuje v režimu zvážení naplnění soukromého zájmu žadatele na udělení státního občanství České republiky a zvážení veřejného zájmu při přijetí žadatele do státního svazku České republiky.

K podanému rozkladu ministr vnitra úvodem konstatuje, že v žádném případě nezpochybňuje pracovní ani společenskou integraci žadatele v České republice, i skutečnost, že zde žije již od roku 1999 a má zde přímé vazby na občany České republiky, neboť jeho manželka i syn jsou státními občany České republiky.

K zásadní námitce žadatele uvedené v rozkladu, že důvodem zamítnutí jeho žádosti bylo nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství, tj. prokázání pozbytí dosavadního státního občanství, které se již nevyžaduje, a mělo tak být vyhověno jeho žádosti, ministr vnitra konstatuje, že ze strany žadatele došlo k nepochopení procesu projednávání jeho žádosti. V odůvodnění napadeného rozhodnutí není nikde uvedeno, že důvodem k zamítnutí žádosti by bylo nepředložení dokladu o pozbytí dosavadního státního občanství, takže není pravdou, že by jeho žádost byla zamítnuta z důvodu nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. b) zákona o státním občanství. Žadatel však na tomto nepochopení postupu při projednávání jeho žádosti postavil svou hlavní námitku k podání rozkladu a z něho odvozuje i další pochybení správního orgánu. Napadené

rozhodnutí výslovně odkazuje na zásady obsažené v ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu (zásadu ochrany veřejného zájmu, zásadu nestranného přístupu a rovného přístupu a zásadu legitimního očekávání). Pokud žadatel odkazuje na ustanovení § 2 odst. 2 správního řádu (správně má být § 2 odst. 3 správního řádu) k šetření práv nabytých v dobré víře, jakož i oprávněných zájmů žadatele, je třeba znovu připomenout, ve shodě se závěry Ministerstva vnitra v napadeném rozhodnutí, že na udělení státního občanství České republiky není právní nárok.

K další námitce žadatele, že nebyly doslova uvedeny reference poskytnuté institucemi a jednotlivými osobami k angažovanosti žadatele pro zájmy České republiky, ministr vnitra uvádí, že v napadeném rozhodnutí byl učiněn jejich výčet s konstatováním, že se jedná o kladná doporučení, což pro odůvodnění rozhodnutí považovalo Ministerstvo vnitra za dostačující. Obsah těchto referencí je žadateli pochopitelně dobře znám a jeho opakování tak lze považovat za nadbytečné.

Ministr vnitra dále konstatuje, že námitka směřující proti upozornění, že žadatel neoprávněně užívá právnícký titul JUDr., je lichá, neboť se stačí pozorně seznámit s rozsahem nostrifikace žadatelem dosaženého právníckého vzdělání na zahraniční vysoké škole pro Českou republiku v úrovni bakalářského studia. Žadateli v rámci nostrifikace titul JUDr. uznán nebyl.

Ministr vnitra se ztotožňuje se závěry Ministerstva vnitra v napadeném rozhodnutí, že podle právní úpravy stanovené zákonem o státním občanství neexistuje právní nárok na udělení státního občanství České republiky ani při splnění všech zákonných podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona o státním občanství. V uvedené souvislosti ministr vnitra odkazuje na usnesení Ústavního soudu č.j.: IV. ÚS 586/99 ze dne 8.3.2000, kdy tento ve věci ústavní stížnosti osoby, které byla zamítnuta žádost, ve které namítala, že nemůže obstát odůvodnění zamítnutí žádosti o udělení státního občanství zdůvodněný tvrzením správního orgánu, že na udělení státního občanství není právní nárok, judikoval, že v případech, kdy státoobčanský vztah nevzniká ex lege (ze zákona), ale na základě rozhodnutí příslušného orgánu státu, má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené Ústavou, ústavními zákony, ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy. Takový postup není rozporný ani s Evropskou úmlouvou o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb. m. s. (dále jen „Evropská úmluva“). V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“ je uvedeno, že udělení státního občanství na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverenní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství. Obdobný princip je obsažen v zákonných úpravách o státním občanství i v ostatních zemích světa.

Na základě výše uvedeného a podkladů obsažených ve spisovém materiálu ministr vnitra rozhodl, že se ztotožní s rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 21. 7. 2014, č.j.: VS-938/835.3/2-2011, kterým byla žádost zamítnuta, a proto na návrh rozkladové komise rozhodl o zamítnutí rozkladu.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

107